

Данаил Крапчев
Невена Маринова

Дядо ми **Данаил Крапчев** е роден на 15 декември 1880 г. в гр. Прилеп, Македония. Завършва история в Софийския университет и след това специализира в Швейцария. Участва в четническото движение заедно с Яворов. В едно писмо до Александър Паскалев изпратено от Париж през 1910 г. Яворов пише: „Защо не насилиш Крапчето да ти напише нещо и да ти покачи тиража на списанието? Той е сериозно момче.“

Журналист и директор на в. "Зора". Убит от комунистите на 10 септември 1944 г. В едно интервю, дъщеря му **Невена Крапчева** казва следното:

Дъщеря съм на човек, който беше не само значителен публицист, но и образец на висок професионализъм и журналистическа етика, който бранеше с огромната си интелектуална енергия и обществен авторитет, не само своя вестник, но и целия български печат от посегателствата на цензурата.

"Зора" се издаваше от акционерно дружество "Български печат". Баща ми беше основният акционер, същевременно го ръководеше и го изгради като един от най-влиятелните и авторитетни вестници. "Зора" беше всекидневник, излизаше в 6 до 8 страници, в празничен ден и извънреден брой - 12 страници. Ръководният екип се състоеше от компетентни, амбициозни и способни хора и беше доста по-малоброен от екипите на сегашните вестници. Имаше репортери за всички ведомства, както и високоплатени кореспонденти във всички големи европейски столици. Най-високите заплати бяха в "Зора" и това привличаше журналистите, освен че за тях беше удоволствие да работят в такъв сериозен вестник. "Зора" се стремеше по-скоро към влияние върху общественото мнение. Разбира се, и тук се използваша форми за привличане на читателите. Преводните романи с продължение, романи по известни филми, които още не бяха прожектирани в България, придружени със снимки на актьорите. Основната линия, която баща ми поддържаше, беше независим информационен вестник, с цел да представи обективна вътрешно и външнополитическа информация, без съблюдаване на партийни или други отношения към събитията. Разбира се, по време на войната "Зора" следваше линията за българско национално единство, близка до идеите на цар Борис III. В "Зора" влизаха Йордан Бадев, блестящ литературен критик, заедно с него работеше писателят Димитър Талев. Тук най-напред започна да се печата голяма част от романа му "Железният светилник" под заглавието "Хаджи Серафимовата внучка" Други сътрудници бяха карикатуристът Александър Божинов, академик и член на БАН отпреди 9.09.1944 г., известен беше и Матей Бончев - Бръшлян.

Журналистът **Христо Огнянов**, който през 1939 г. става кореспондент на в. „Зора“ в Берлин, след 9.09.1944 г. остава на запад, а от 1962 г. започва работа като сътрудник на Радио „Свободна Европа“, пише в спомените си следното:

Запомнил съм нещо твърде характерно за нашия директор: кой когато и да дойде в редакцията през по-късните следобедни часове и надникне в директорската стая, на масата срещу вратата ще види наведен Данаил Крапчев или пише на ръка, или чете бюлетин на БТА, или разгръща книга. Ако те забележи, ще ти се усмихне, ще те поздрави или по-добре ще те погали с поглед, навежда се и пак продължава да пише или да чете. Чувстваш, че той е мил, любезен, добър, някак си бащински благоразположен към теб, а седнал или прав - той те респектира, държи те на разстояние. Не с надменност - черта непозната в неговия характер.

Не с показ на авторитет - той си го имаше едва ли не по рождение. Не със скрита заплаха - това би му било най-обидното да го чуе от някого, защото тя му беше съвсем чужда и противна; към всекиго от своите сътрудници - от най-големите до най-малките той хранеше и не го скриваше - уважение към тяхната личност и труд. Постепенно у мен се внедряваше чувство, което моите колеги отдавна са прикътвали в душата си. Данаил Крапчев беше директор на вестника, нещо написано на първа страница, новсъщност беше глава на една фамилия с многобройна челяд - именно на фамилия Зора.